

EKSİK BİR ŞEY

Düşüncelerim sakindi, anlamlıydı. Hırçınlık, asilik, her şeye sürekli karşı koyuş bunların hiçbiri yoktu. Düşüncelerim birer çember ve ben o çemberin merkezidim. Kelimeler etrafımda daireler çiziyor anlam kazanıp hayat bulmak ve bir cümlede sergilenmek adına birbirleriyle yarışıyorlardı. Ne mutluydum ne de mutsuz! Sadece pencere kenarında oturmuş soğuktan buğulanan cama ismimi yazmakla meşguldüm. Hayat işte tam da bu kadar basitti. Anlık telaşlar, sıkıntılar o buğulu cama ismimi yazmaya engel değildi. Düşüncelerime set çekmemiştim, akıyordu kelimeler sakın bir akarsudan farksızcasına... Neler düşünüyordum neler... Hayat, beklentilerim, "gelecek" denilen o sihirli kelimenin bende yarattığı heyecan, dostlarım, sevdiğilerim, ailem, derslerim, sevinçlerim, üzüntülerim ve daha niceleri kafamı meşgul ediyordu. Beynimde fırtınalar kopuyordu anlayacağım. Kendi içimde gönüllü bir yolculuğa çıkmıştım ve dış dünyayla tek bağlantım içinde bulunduğum trenin her istasyona yaklaşınca çıkardığı o rahatsız edici sestti. İşte tamda bu yüzden kompartımda yalnız olmadığımı çok geç fark ettim. Ben düşüncelerimle baş başayken biri gelip karşımdaki koltuğa oturmuştu. Ani bir kızgınlık rüzgarı bedenimi yalayıp geçti. Nedense rahatsız olmuştu. Yalnız olacağımı düşünmüştüm belkide, sadece ben ve düşüncelerim işte o kadar... Ama sonuçta bu tren benim özel aracım değildi, bu kompartımanı eninde sonunda biriyle paylaşmak zorundaydım ve o an gelmişti. İstemeye istemeye davetsiz misafirimi incelemeye başladım. İlk bakışta öyle göze çarpan bir özelliği yoktu. Siyah –diz altı olduğunu sandığım-bir etek, beyaz fırfırlı bir gömlek, klasik siyah düz bir ayakkabı. Davetsiz misafirimi kamufle eden kıyafetler bunlardı. Yüzü keskin hatlara sahip, kendinden emin, insanı zamanla rahatsız edebilecek ciddi bir ifade takınmış, garip diyebileceğim bir pozisyonda bana dönük öylece bakıyordu. Sanırım ben onu incelerken o da boş durmuyor tepeden tırnağa beni süzüyordu. Bir ara gözlerimiz karşılaştı ve ben hemen rahatsız olup başka bir yöne yönelttim bakışlarımı. Sonrasında sessiz geçen birkaç dakikanın ardından tüm cesaretimi toplayıp tekrar baktım ve konuşmaya başladım. -Merhaba; kusura bakmayın içeri girdiğinizi fark etmemişim. Uyumuyordum ama dalmışım herhalde. Çok sık dalıyorum bugünlerde, etrafımla tüm iletişimim kopuyor, sanki başka bir gezegendeymişim gibi. Garip tarif edemeyeceğim bir his. Kafamda binlerce düşünce dolaşüyor ve çoğunluğu da cevabını veremediğim binlerce sorudan ibaret. Bu yolculuğa da sırf bu yüzden çıktım. Trenin o iç gıcıklayıcı ama bir o kadar da rahatlatıcı, ahenkli sesi eşliğinde kendi kendimi dinlemek için. Peki ya siz, nereye gidiyorsunuz?

Ne bir ses ne de başka bir tepki... Sanırım davetsiz misafirim benden hoşlanmadı, cevap vermeye bile gereksinim duymuyor. Bende de suç var. Daha tanışmadan içsel hesaplaşmalarımı gözler önüne serdim. O an kendime çok kızdım, yanaklarım alev alev yanmaya başladı. Kızınca hep böyle oluyorum nedense. Her neyse sonuç olarak müthiş bir hayal kırıklığı yaşıyordum ve dikkate alınmadığımı hissetmek son derece berbat bir duyguydu.

Birkaç dakika sonra cesaretimi toplayıp davetsiz misafirime tekrar baktım. İlginçtir o da bana bakıyordu hem de gözünü bile kırpmadan. Bu durum daha çok sinirimi bozdu, resmen bozguna uğramıştım. Derken öncekinden daha hırslı bir hamleyle biraz önce üstün körü incelediğim genç bayana şimdi alıcı gözüyle tekrar bakarken yakaladım kendimi.

Hani hiddetlenince insanın gözleri ateş gibi yanar ya, öylesine delici bakışları vardı. Sanki boşluğa bakar gibiydi, sinirlendiği, ulaşamadığı bir boşluğa bakar gibi. Soluk

teni sanki bir hastalıktan yeni kalkmış izlenimi uyandırıyor. Saçına taktığı bandana ise kıyafetinin ciddiyetine hiç uymamış ve iğreti duruyordu.

Konuşması için neler vermezdim. Çünkü ona bu yaptığının büyük bir kabalık olduğunu anlatmak istiyordum ama dakikalar geçmesine rağmen genç bayanda ne bir ses ne de bir soluk vardı, aksi gibi inatla bana bakmaya devam ediyordu.

Yok yok ben bu saçmalığa daha fazla katlanamayacaktım. O delici bakışlardan rahatsızlık duyduğumu belli etmem gerekiyordu. Elimi sallayıp dikkatini dağıtmaya çalıştım. Ama yok hiçbir işe yaramamıştı, nitekim davetsiz misafirim gözünü bile kırpmadı. Burada eksik olan bir şeyler vardı. Etkiye tepki doğanın vazgeçilmez kanunuydu ama karşımdaki insan tüm yaptıklarına tepkisiz kalmıştı. Bu sadece kendini beğenmişlik olamazdı, başka bir sebebi olmalıydı. Merak denilen o yakıcı duygu tüm bedenimi kapladı bir anda yerimden kalkıp ona doğru yaklaştım. Önce mırıldanmaya benzer birkaç ses çıkardım.

-Merhaba ben Sedef; deyip kendimi tanıttım, tepki gelmeyince bu sefer ellerimi gözleri hizasında birkaç defa sallayıp dikkatini dağıtmayı denedim tekrar. Yine olmadı.

İşte o an kafama dank etti her şey. Nihayet sorunun ne olduğunu anlamıştım. Ben normal görme ve duyma yetisini kaybetmiş-sanırım bu yüzden de konuşmaya gereksinim duymayan-birisiyle karşı karşıyaydım.

O an öylesine utandım ki anlatamam; yanaklarım al al oldu, karnımda tarif edemeyeceğim garip bir ağrı baş gösterdi. Esasen şimdi alt olmuştum. Süngüsü düşmüş bir asker gibi savunmasız kalmış hissettim kendimi ve tekrar yerime oturdum. Biraz önce içimi yakıp kavuran kızgınlık duygusu yerini engel olamadığım bir utanç ve acıma duygusuna bırakmıştı. Engel olamadığım diyorum çünkü hayatta en nefret ettiğim şey bir başkasının bana acıyor olduğunu hissetmektir. Nedense bu duygu bende saplantı derecesinde sabit bir yer edinmişti. Yardım etmeyi seviyordum ama yardıma ihtiyacım olduğunda şimdi yaptığım gibi sırt çantamı alıp klasik mabedim haline gelen bu trene binip sorunlarımı kendim çözmeye çalışıyordum. Trenin durduğu her istasyon benim için birer dönüm noktasıydı ve ben her istasyonda bir acımı bırakıyordum. Geri dönüş yolunda ise tekrar onlarla karşılaştığımda çok daha güçlü olduğumdan artık acı olmaktan çok uzak oluyorlardı benim için ve bu da harika bir tatmin duygusuydu.

Peki ya karşımda oturan o genç bayan gibi olsaydım ne yapardım? Hayata karşı bu güçlü, aldırılmaz duruşum yine aynen devam eder miydi? Bilmiyorum...

Sanki kendini savunma hakkın elinden alınmış gibi. Belki söyleyeceklerin var ama söyleyemiyorsun, güzel şeyler duymak istiyorsun ama duyamıyorsun, Bazen kelimelerin yetersiz kaldığı anlarda hissettiklerini karşıdakine gözlerinle anlatmak istiyorsun ama anlatamıyorsun, koşmak istiyorsun, takdir edilmek, önemsenmek, değerli olduğunu hissetmek... olmuyor, olamıyor. Nedense hiçbir şey yardımcı olamıyor diğerleriyle arandaki engeli kaldırmaya. İşte tam da bu yüzden sana "engelli" diyorlar belkide. Oysa bu senin seçimin olmuyor çoğu zaman, sen istemiyorsun o kalın duvardan engelin arkasına gizlenmeyi. Eminim davetsiz misafirim de tam tamına böyle hissediyordur. Onu başkalaştıran "diğeri" diye tanıtan zihniyete tüm benliğiyle karşı koymak istiyordur. Anlıyordum sanırım. Sahiden anlayabilir miydim acaba? Bilmiyorum. Kafam iyice karışmıştı. Sonuçta hayatta hiç kimse mükemmel değildi hep eksik kalan bir şeyler vardı. Bu kimi zaman maddi kimi zaman manevi olabiliyordu. Aslında engeller hayatımızın her alanında bizle hep iç içeydi ama çoğu zaman farkında olamıyorduk. Bakmakla görmek arasındaki o incecik farkı ayırt edemiyorduk. Bize rahatsızlık veren bir duyguyu başkalarına yaşatmak sorun olmuyordu kimi zaman. Bu önce kendini garantiye almakla ilgili bir şeydi sanırım,

yani sen güvende olmadığın sürece başkalarının hisleri ikinci planda kalmaya mahkumdu. Genelme yapmak doğru olmaz belki ama doğruluğu da göz ardı edilemez kuşkusuz. Başkalarının sıkıntılarını anlamak için ya onlar gibi olmak gerekiyordu ya da onlardan biriyle karşılaşmak, dertlerini dinleyip gerçekten kanıksamakla. Tıpkı şu an olduğu gibi. Yani bu trende oturmuş kendi sorunlarımla boğuşurken, eğer davetsiz misafirim olmasaydı, sağır, dilsiz, kör ya da nebileyim başka bir engeli olan bir insanın hissettikleri, hayata karşı duruşu, yaşadığı zorluklar, toplum içinde diğeri, öteki olarak etiketlenmenin onda bıraktığı tarif edilemez acı aklıma gelir miydi acaba? Şu an aklımdan geçen onca düşünce davetsiz misafirim vesilesiyle oldu işte. Ağlasam mı gülssem mi bilemedim, karmakarışık bir duyguydu hissettiğim.

Derken birden kompartımanın kapısı açıldı. İçeri orta yaşlı, son derece özensiz giyinmiş, sigara içtiği dişlerinin sararmış içler acısı halinden apaçık belli olan bir adam girdi. Gülümsedi.

-Merhaba küçük ablam, rahatsız ettim kusura bakma ben Melek'i alıp çıkacağım hemen

-Demek adı Melek! Ne güzel

-Sağol küçük ablam

-Nereye götüreceksiniz Melek'i

-Köyümüz var yakındaki istasyonda inince biraz ilerde, orda benim amcakızı var oraya bırakacağım Melek'i

-Neden?

Bir an adamın gözlerinden kopkoyu bir hüznün bulutu geçti sanki, iç çekti

-Anası öldü Melek'in, bir ay kadar önce. O çok iyi bakardı kızıma. O öldükten sonra elim ayağım kesildi sanki toparlayamadım kendimi bakamaz oldum kızıma, işe de gidiyorum her gün ve aklım Melek'te kalıyordu. Böylesi daha iyi olacak ikimiz içinde Gözlerim doldu o an, neden anlamadım. İçimden bir şeyler koptu sanki.

Peki dedim adama "anladım". Sonra elim çantama gitti, içinden çok sevdiğim boncuklu bilekliğimi çıkarıp Meleğin bileğine taktım. Ardından da alnına küçücük bir öpücük kondurdum. Adama dönüp:

-Melek'e iyi bak, dedim.

Babası Melek'in elini tutup kompartımandan koridora çıkarttı ve gittiler...

Birkaç dakika sonra kompartımanda yine yalnızdım. Tıpkı istediğim gibi yalnızca ben ve düşüncelerim. Camdan dışarı baktım güneş açmıştı, cama yazdığım yazı kaybolmaya yüz tutmuş. Tren durdu, Melek ve babası indi, sonra tren tekrar hareket etmeye başladı başka bir istasyona doğru... işte o an çocukluğumun kahramanı "Küçük Prens" in sözleri yankılandı kulaklarımda "İnsanlar, ne aradıklarını bilmeden hızlı trenlere doluyorlar. Endişe ve telaşla aynı yerde dönüp duruyorlar.. Çektikleri sıkıntıya değmez bu..." Her sorunun çözümü biraz farkındalıktı... anladım.....

